Matrioșka

●

nouă prozatori adolescenți

Coordonator proiect: Dan Mircea Cipariu

Redactor: Teodor Dună
Prepress: AdLitteram Iaru&Arghir Design SRL
Coperta: Mihai Zgondoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Matrioșka. Nouă prozatori adolescenți – Bucureşti:
Tracus Arte, 2018
ISBN 978-606-664-964-3

821.135.1

Antologiile adolescenței

1

Matrioșka

nouă prozatori adolescenți

Tracus Arte
2018

Matrioșka. Nouă prozatori adolescenți este o antologie cu textele premiate la Concursul Național „Cele mai frumoase povestiri ale adolescenților" de un juriu format din Dan Mircea Cipariu, Florin Iaru și Cristian Teodorescu. Fotografiile incluse în această antologie au fost selectate și premiate în cadrul Concursului Național InstantAdolescența (președintele juriului: Mihai Zgondoiu).

Acest proiect face parte din programul Festivalului Salut, Adolescența / www.ziua-a.ro

Organizatori: Primăria Municipiului București prin Muzeul Național al Literaturii Române din București, Teatrul de Comedie și asociațiile Euro CulturArt și Clubul UNESCO – „Adolescenții"
Co-finanțator: AFCN (Administrația Fondului Cultural Național)

Matrioșka

Tiparul executat de S.C. WorldMediagraph

Nouă începuturi în proză

În această carte sunt publicate povestirile a nouă foarte tineri prozatori. I-am ales din câteva zeci de adolescenți care scriu proză, dintre care alți câțiva, chiar dacă n-au pătruns în această mică antologie, s-ar putea să devină prozatori cu viitor. Deocamdată, ne-au convins parțial, în diferite procente, după cum le înfățișează și premiile. Încă nu toți par prozatorii pe care să se poată conta mâine, ci adolescenți care dau speranțe. Dar pot băga mâna în foc că mai toți cei care au participat la această competiție au avut profesori de nota zece. Sau mentori care merită această notă.

Acești adolescenți scriu într-o limbă română curată și expresivă. Cei care au fost selectați în antologie dau semne mai limpezi decât ceilalți că ar putea deveni prozatori. Tinerii care ne-au convins acum ar trebui să știe însă câte ceva despre această meserie. Ca s-o faci, ai nevoie de timp, nu numai de inspirație. Și dacă vrei să devii scriitor profesionist, poți descoperi că asta nu e o îndeletnicire care, la noi, să-ți asigure nici măcar traiul zilnic, chiar dacă ajungi să ai o relație excelentă cu gloria literară. Sper, totuși, ca acești tineri debutanți, dacă vor încerca să se profesionalizeze ca scriitori, să poată trăi mâine din scrisul lor, fără să-și tranzacționeze talentul literar în alte scopuri, ca până în prezent.

Cristian Teodorescu

Premiul I
Gabriel Cărtărescu, 15 ani, București, Liceul German Hermann Oberth, Voluntari, județul Ilfov

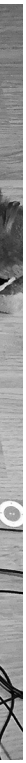

Andreea-Mădălina Balea

s-a născut pe 6 iunie 2001 și este elevă în clasa a X-a la Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza" din Ploiești, secția matematică-informatică bilingvă română-engleză. Încă de mică a avut o pasiune pentru povești și pentru artă, unul dintre singurele lucruri care au rămas neschimbate la ea de-a lungul timpului. După ce, în pragul anilor de adolescență, se simțea din ce în ce mai mult ca un „outsider", și-a găsit refugiul în cărți, dezvoltându-și, încetul cu încetul, aptitudinile literare, un rol important având-l și profesoara sa de română din generală, care o inspira să scrie din ce în ce mai mult. Ajunsă la liceu, poezia era mijlocul ei de exprimare. Scria ocazional și proză, însă începuse să se axeze preponderent pe genul liric, în luna mai a anului 2017 luând mențiune în cadrul concursului „Cele mai frumoase poezii de dragoste ale adolescenților, cu poezia „Tei". A continuat să scrie, un an mai târziu obținând locul al III-lea la concursul „Cele mai frumoase povestiri ale adolescenților", organizat, ca în anul precedent, de Clubul UNESCO-Adolescenții. În prezent, își petrece timpul liber citind cărți, scriind, făcând voluntariat la asociația „Un strop de fericire" și frecventând cursurile de greacă și de dansuri grecești ale Comunității Elene Prahova. Un citat semnificativ pentru ea îi aparține lui John Keating, rol interpretat de Robin Williams în *Dead Poets Society* (1989), filmul său preferat, de altfel: „Nu citim și nu scriem poezie pentru că este drăguț. Citim și scriem poezie pentru că suntem membri ai rasei umane. Iar rasa umană este plină de pasiune".

Gânduri nocturne

Mă uit în jos la bocancii plini de noroi și apă, apoi îmi ridic privirea și îmi așez gluga pe cap.

Înaintez. Pașii îmi sunt grei, lenți, dar nu am de gând să mă grăbesc. Ploaia tocmai s-a oprit, deși se mai strecoară din când în când câte o picătură care să mă lovească în creștetul capului sau pe umăr. E întuneric

beznă, dar câte o lumină stradală presărată pe ici și colo îmi oferă o oarecare claritate asupra drumului.

De ce am ieșit? Nu știu. Era 3 și un sfert, ultima oară când m-am uitat la ceas. Dimineața.

Știu doar că am sărit din pat, iritată de faptul că nu puteam adormi la loc, mi-am aruncat niște bocanci în picioare și un hanorac care lenevea pe jos și am ieșit.

Liniștea străzilor, pe care la amiază le văd abundând de oameni și gălăgie, mă sperie oarecum. Dar e o teamă bună. E o teamă liniștitoare. Are sens ce zic? Mă rog…

Încerc să îmi golesc mintea, dar îmi tot răsună în cap „Drunk on the moon" a lui Tom Waits. Se potrivește…

Mi se pare atât de greu să îți ții în frâu gândurile. Să capeți control. Nu știu să fac asta.

Să te oprești din a-ți repeta în minte de mii și mii de ori scena aia atât de confuză, încercând să îi descifrezi semnificațiile sau să îți imaginezi ce ar fi trebuit să spui sau să faci într-un anumit moment, moment trecut de mult, care nu mai poate fi schimbat acum. Nu am înțeles niciodată de ce noi, oamenii, avem obsesia asta. Să creăm diverse scenarii imaginare, după ce faptul a fost consumat, iar asta să ne aducă o oarecare satisfacție. De unde vine acea satisfacție? La naiba, doar pentru că ți l-ai imaginat altfel, istoria nu mai poate fi acum rescrisă. Scris, scris… mi-aș fi dorit să îi fi scris acel mesaj înainte să fi fost prea târziu. Dar acum e. *Alea iacta est*.

Dintre tufișurile de lângă părculeț răsare un mieunat greoi de pisică plouată. E pisica aia maro, grăsuță care își duce traiul în zona asta. E aici de când mă știu, de când aveam 5 ani și mă plimbam cu mama de mână. Fac o oprire la non-stopul din apropiere și cumpăr două chifle.

Când mă întorc, o găsesc în același loc. Iau una dintre chifle, o fărâmițez și o presar pe asfalt, pentru pisică.

Mă așez și eu pe o băncuță, lângă ea, chiar dacă e udă din cauza ploii, și o mângâi ușor pe creștetul capului, în timp ce ea mănâncă cu poftă. Scot și cealaltă chiflă din buzunar și încep să ronțăi.

Îmi vin câteva șuvițe de păr în ochi, dar le așez pe după ureche. Am vârfurile tocite. Ar trebui să le tund. Tot amân asta de ceva timp.

Norii încep cât de cât să se mai împrăștie și se distinge încet-încet lumina stelelor. Și a lunii.

Nu știu de alți oameni, dar stelele și luna, priveliștea cerului pe timpul nopții mereu mi-au oferit o senzație plăcută, de confort, de acasă. Oriunde aș fi. Majoritatea persoanelor asociază perioada asta de după 12 noaptea cu pericolul, le e teamă de întuneric și de ce se poate ascunde în el, dar pentru mine tot ce se ascunde e o îmbrățișare tăcută.

Pe partea cealaltă a străzii mi se derulează în străfundul minții o amintire. Amintire veche.

Aveam 9 ani și eram cu sora mea afară, veneam de la școală. Începusem să țip la ea și să mă enervez pentru că mi-a rupt un animăluț de pluș; era jupuit de la ureche în jos, până la cot. Fusese, oricum, din greșeală, nu voia decât să îl ia de la mine din brațe, să se joace și ea cu el. Dar eu eram atât de posesivă înainte. Încă sunt. Nu sunt obișnuită să împart chestii cu alți oameni. E ciudat.

Cu sora mea nu am mai vorbit de 2 ani, de când a plecat în Anglia la facultate. Nu am mai ținut legătura de atunci, cu excepția ocazionalelor semne de viață de sărbători sau zile de naștere. Mă rog, până și atunci se mai întâmplă uneori să uităm. Avem lucruri importante de făcut, care ne răpesc timpul liber și ne țin mintea ocupată, astfel încât această uitare e justificabilă. Ea, numeroase cărți de citit, examene de dat și, pe lângă asta, să se descurce și cu munca. Eu, să adorm pe cana-

peaua din sufragerie, cu televizorul aprins, în hainele cu care am fost îmbrăcată în ultimele 3 zile.

Felina termină de înfulecat și, la scurt timp, probabil observă o mișcare, ceva mai interesant printre tufișuri, pentru că sare în direcția aceea și se face nevăzută. Mă ridic și eu de pe bancă și îmi continui drumul.

Anticariatul de pe Republicii stă acum abandonat, așteptând ora 8 dimineața, ca să prindă viață, la fel ca majoritatea locurilor de pe aici.

Trec pe lângă un felinar care se zbate să ofere lumină, dar la intervale de câteva secunde și-o pierde de tot. Cedează. Apoi o capătă din nou. Și tot așa. Încearcă.

Se face din ce în ce mai frig și îmi strâng brațele în jurul corpului ca să mă încălzesc, măcar puțin. Dar nu intenționez să mă întorc acasă încă. Nu acum. Vreau să mai savurez puțin din lumea asta lipsită de agitație și haos. Odată cu venirea zilei va trebui să îmi iau adio de la ea, să mă întorc în cochilia mea, departe de oameni, departe de tot ce înseamnă realitate.

Ajung în dreptul unui pub încă deschis la ora asta. Dinăuntru răsună înăbușit o piesă de la U2.

Mă așez pe băncuța din fața pub-ului și îmi las gluga pe spate, lăsându-mă purtată de atmosfera piesei și de mirosul de tutun și mâncare ce se strecoară din încăpere.

Se aude un clinchet ușor, produs de ușa de la intrare, urmat de un tip ce iese din local, cu pași mărunți; își îmbracă geaca și își scutură capul, pentru a-și așeza cârlionții. Nu pare că vrea să plece, ci doar să ia o gură de aer. Se oprește la câțiva centimetri de băncuță.

Pentru câteva secunde, stăm amândoi într-o tăcere mormântală, privind cerul. Îl observ doar cu coada ochiului. Fără a-și mișca trupul sau privirea, începe să articuleze niște cuvinte răgușite.

— În sfârșit s-au mai risipit norii, hm?
Îi zâmbesc. ■

Mențiune
Robert Florea, 17 ani, Colegiul de Arte „Sabin Drăgoi”, Arad, județul Arad

Ana Cernea

este elevă în clasa a VII-a „Prințul Ștefan”, la Liceul Pedagogic Ortodox „Anastasia Popescu” din București, unde, până în prezent, activitatea ei a fost apreciată doar cu medii de 10, iar la concursurile școlare este o prezență constantă în fazele avansate la mai multe discipline, astfel: Olimpiada de Limba Română, Olimpiada de „Lectură ca Abilitate de Viață”, Olimpiada de Matematică, Olimpiada de Religie, Olimpiada de Limba Franceză, Olimpiada de Limba Engleză. A obținut, de asemenea, atestate lingvistice: Cambridge YLE (limba engleză), Goethe-A2 (limba germană), DELF-A2 (limba franceză). Într-o epocă a dependențelor de tot felul, Ana a căpătat-o pe cea a lecturii. Citește mult, preferă literatura fantasy și își imaginează că prima ei slujbă va fi la Cărturești.

Cu gândul la Diana

— Haide, pune-ți o dorință! zise mama, arătând spre uriașul tort de ziua mea pe care trona un mare paisprezece.

Jumătate de clasă venise la petrecere și toată lumea zâmbea, dar n-aș fi putut spune că eram în culmea fericirii, având în vedere că prietena mea cea mai bună, Diana, lipsea. Îmi spusese, pur și simplu, că nu putea să vină, fără nicio altă explicație. Observasem în urmă cu ceva timp că se comporta ciudat și foarte distant.

„Îmi doresc să îmi dau seama ce se întâmplă cu ea, oare ce-o fi în capul ei?” mi-am zis și am suflat în lumânări cu toată forța. În mod surprinzător, toate s-au stins la prima suflare și lumea aplauda zgomotos. Era prima oară când se întâmpla asta, mereu mă chinuiam să le

sting, dar mi-am dat seama că era datorită dorinței. Chiar voiam să îmi ajut prietena.

Mama m-a luat în brațe și mi-a șoptit „La mulți ani, draga mea!" și mă gândeam cât de norocoasă eram că aveam o mamă care mă iubește, când deodată, a început să mă doară foarte tare capul și simțeam nevoia să mă duc în bucătărie să tai tortul. M-am dezlipit de persoana din fața mea și mi-am dat seama că mă holbam la mine și că intrasem, cumva, în capul mamei mele. Și atunci totul a devenit negru.

M-am trezit în pat, cu mama lângă mine. Avea ochii încercănați și părea că se uita în gol.

— Hei, am zis eu, șovăind. De cât timp stai aici?

— Oh, Doamne! Ești bine? Cum te simți?

— Nu știu. Ce s-a întâmplat?

După ce mi-a explicat că am leșinat, am început să îmi amintesc. Dorința se adeverise, cumva. Acum puteam intra în capul Dianei, de fapt, în capul oricui. Am încercat să analizez situația, dar nu avea nicio logică. Îmi pusesem o dorință, suflasem în lumânări, iar ea s-a adeverit. Nu prea se întâmplă lucruri de felul ăsta în viață, nu-i așa?

Săptămâna care a urmat a fost cea mai grozavă perioadă din viața mea. Dădeam mâna cu cineva și aflam mai multe despre el sau despre ea decât oricine din întreaga școală. În curând, știam totul. Nimic nu mai era nou sau interesant. Era atât de epuizant și uimitor! Nu mai trebuia să învăț deloc, printr-o simplă atingere știam toată materia și devenisem o maestră a ghicitorilor. Cu toată nebunia ce reprezenta noua mea viață, am și uitat de Diana.

Din fericire, pentru mine și sănătatea mea mentală, am reușit și eu să adorm într-o noapte și am început să visez. Ceva ce aducea a înger se apropia de mine cu

încetinitorul. Era ca o fantomă care emana atâta alb, perfecțiune și strălucire, încât mă dureau ochii, dacă te pot durea ochii când visezi.

— Ți-am îndeplinit dorința, spuse o voce profundă care părea să vină de peste tot, dar tu ai folosit-o egoist și te-ai îndepărtat de scopul inițial. Așa că îți voi lua harul de a te pune în pielea cuiva.

În timp ce făptura vorbea în continuare, am auzit o voce, ce părea să vină din afara vidului minții mele și am realizat că era mama mea care îmi repeta numele.

M-am trezit și m-am uitat la ceasul de pe perete, care afișa și data. Era ziua mea și tocmai leșinasem. ■

Premiul al III-lea
Memet Mert, 15 ani, Liceul Internațional din București

Vlad-Cristian Dragne

(n. 14 iulie 2001) este elev în clasa a X-a la Colegiul Național „Sfântul Sava" din București. A scris prima povestire la șase ani, când încă nu învățase să scrie de mână. Cât a fost la școală, a scris foarte puțin, aproape toate povestirile fiind destinate unor concursuri. Abia la 14 ani și-a dat seama că ar putea scrie mai des. În clasa a IX-a, din curiozitate și fără prea mari speranțe de reușită, s-a înscris la cursul de *creative writing* ținut de Florin Iaru și Marius Chivu. A fost surprins să vadă că este admis, iar experiența la curs a fost una dintre cele mai plăcute (și utile) prin care a trecut. De la terminarea cursului, a continuat să scrie, dar nu a publicat nimic.

Istoria cutiei

Toată lumea are dreptul, dacă nu chiar obligația, de a cunoaște adevărul. Pe zi ce trece, văd tot mai multe minciuni sau jumătăți de adevăr strecurate pe ecranele televizoarelor, ba chiar și în cărți sau manuale. Multe dintre ele se referă, în special, la povestea acelei cutii pe care ai remarcat-o deasupra șemineului. Acea cutie de carton ponosită, urât mirositoare, pătată, sfâșiată și peticită, care arată ca un colet pe care nu m-am obosit să îl despachetez. Acum înțeleg de ce te-a indus în eroare. Mi-ai spus că așa ceva nu avea ce căuta pe șemineu și te-ai oferit să o dosești între celelalte vechituri. M-au revoltat spusele tale și îmi cer scuze pentru reacția pe care am avut-o. Cutia nu mai are nimic din frumusețea pe care o avea acum optzeci de ani, și tu nu aveai de unde să știi prin câte mâini și prin câte peripeții a trecut. Îți voi povesti, și te-aș ruga să transmiți mai departe povestea cutiei așa cum am trăit-o eu.

Am primit cutia de la bunicul meu, pe când aveam șase ani. Trebuia să i-o dea tatei, dar vezi, tata nu se simțea în stare, așa că a fugit de responsabilitate. Numai că eu eram prea mic și nu puteam să țin cutia în brațe, așa că au numit trei oameni care să mă ajute. Unul era unchiul meu, pe care nu știu dacă l-ai întâlnit, alături de un jurist și un preot. După doi ani, juristul a murit și au pus altul în locul lui, dar asta nu e așa important.

Pe vremea aia, cutia era veselă, din interiorul ei răsunau romanțe, valsuri și tangouri și mirosea izbitor a flori, a vin și a cafea. Îmi place să cred că, în felul ei, cutia îmi zâmbea.

Nici nu se împliniseră trei ani de când mi se încredințase cutia, că tata s-a întors și mi-a luat-o. Cele trei ajutoare nu făcuseră o treabă prea bună, iar tata avea sprijin din interior, așa că a luat cutia fără probleme. Numai că nu s-a ținut de o promisiune, de cea mai importantă promisiune făcută celor din cutie. A cedat slăbiciunilor lui și și-a invitat amanta să stea cu el, iar pe mama a dat-o afară. Negreșit, tata îmi făcea poftele și s-a ocupat foarte bine de educația mea, dar nu l-am iertat niciodată pentru că a gonit-o pe mama. Și cutia era revoltată, mai ales că nu de puține ori l-am văzut pe tata dându-i palme cutiei atunci când îi comenta deciziile sau nu îi asculta comenzile.

Pe vremea când eu terminam liceul și ajungeam la majorat, cutiile vecine au început să se certe. Se mai certaseră odată, înainte să mă nasc. Noi n-ar fi trebuit să ne băgăm, dar tata a scos un neamț din cutie și l-a rugat să-l ajute să țină cutia. Neamțul l-a dat la o parte și m-a chemat pe mine în locul tatei. Era un om tare

deștept, neamțul ăsta, dar dacă făceam cea mai mică mișcare care nu-i convenea, urla la mine și mă amenința. A crestat un simbol pe spatele cutiei, nu se mai vede, că l-am acoperit, era un fel de cruce mai ciudată, semn că luam parte la ceartă, și a presărat în cutie, fără voia mea, o sumedenie de tancuri și o sumedenie de nemți, care au aruncat din cutie o groază de evrei nevinovați. Era revoltător, dar la cea mai mică indignare a mea, crucea de pe spate începea să sângereze și ultimul lucru pe care mi-l doream era să pricinuiesc cutiei dureri mai mari decât avea deja.

Tot atunci, și asta încă se mai vede, au tăiat cutia în mai multe bucăți. Un colțișor din dreapta-jos, o fâșie destul de groasă din dreapta-sus și o ditamai bucata din stânga sus. Au lipit, pentru început, bucățile din cutia noastră la alte cutii, și neamțul mi-a promis că le va recupera. Atunci am căzut de acord, și așa a și făcut. Numai că nu i-a ajuns, a vrut mai mult, dar mie mi-era destul. Nu m-a ascultat.

Vrajba dintre cutii se îndrepta spre un final sigur, pe care și el îl vedea. Aveam să pierdem. I-am zis să scoată cu mâna lui nemții și tancurile din cutie, să îi trimită de unde au venit, și el a fost de acord, dar insista să o facă numai cum voia el și când voia el. Nu era chip de înțelegere, ne grăbeam, așa că l-am dat de-a dreptul afară și i-am scos nemții cu mâna mea, mă rog, și cu ajutor din interior. Ne-am retras cât am putut din ceartă, unii nemți au ieșit și singuri, dar nici nu ieșiseră bine, că din umbră s-a ivit altă amenințare, și mai mare.

Au fost câteva luni aproape normale, în care cutia a răsuflat ușurată cât i-am peticit găurile de la gloanțe,

dar care s-au terminat abrupt când, după multe certuri interne, din cutie a răsărit un tip solid, cărunt, care mi-a zâmbit și, aproape fără să-mi dau seama, a început să-mi ia cutia din brațe. I-am zis să plece, și era obligat să plece, dar el și-a întors privirea spre mine și mi-a rânjit sfidător, refuzând. Ne-am certat pe cutie, eu refuzam să i-o dau, el începea să tragă de ea, și în tot acest timp cutia, care trăgea și ea, cu chiu, cu vai, de partea mea, începuse să bocească și să se vaite.

Doi ani mai târziu, am cunoscut-o pe mama ta și ne-am logodit. Tipul, care vorbea cu un puternic accent rusesc, mi-a strâns mâna, m-a felicitat, apoi mi-a spus pe un ton calm că, dacă nu aveam să-i dau cutia, rușii care se instalaseră în cutie după plecarea nemților aveau să înceapă să tragă în oameni nevinovați. Or, nu-mi permiteam să-i am pe conștiință, știi bine că orice făceam, făceam ca să-i fie bine cutiei. Și de aia am crezut că era bine să le cedez totuși cutia rușilor. În secunda doi, m-am trezit cu un șut în fund și trimis cât mai departe de cutie.

În perioada următoare ne-am refugiat în alte câteva cutii, în care eram primiți cu brațele deschise. M-am căsătorit cu mama ta, apoi te-ai născut tu și de aici ne știi povestea.

Între timp am observat de la distanță și cu durere în suflet cum cutia, care după plecarea mea fusese lipită de cutia rusească, a ajuns închisă și sigilată. Nimeni nu mai putea ieși din ea, muzica nu se mai auzea, toate bocetele cutiei erau înfundate și parcă începuseră să i se vadă coastele, de la malnutriție. Din nuanța aurie pe care o avea când am ținut-o prima oară în brațe, s-a

ofilit încet, până a ajuns la cenușiul pe care îl vezi acum.

În perioada aceea, mai mulți au ținut-o în brațe, însă ei nu m-au interesat, fiindcă eram mai preocupat de creșterea ta și a surorilor tale. Doar ultimul mi-a rămas în minte, era un țăran oarecare. Și-a lipit propria fotografie cu scotch pe cutie, uite, urmele se văd și acum, și i-a pus pe cei din interior, care nu primeau, săracii, nici măcar mâncare, să se închine la el. Cine refuza, batjocorea sau scuipa primea ani grei în închisoare.

Nu știu dacă inițiativa a fost din interior sau exterior, dar, după o vreme, cutia s-a săturat de el și s-a decis să îl răstoarne. Mii de tineri s-au cățărat afară și i-au rupt fotografia, i-au sfâșiat-o peste mormanele de cadavre. Cutia a sângerat atunci, dar a îndurat în tăcere, știind că după ce terminau treaba, urma să îi fie mai bine. Vezi și tu că petele de sânge și unele găuri de gloanțe încă au rămas, n-a vrut nimeni să le șteargă.

După aceea am încercat să revin, să intru în cutie, mai întâi drept cetățean. Nu m-au lăsat. În fapt, erai și tu cu mine, și te las să le spui povestea asta tu însăți. Tu ai reușit să intri cu mult înaintea mea, pentru că nu prezentai nicio amenințare. Da, în sfârșit m-au lăsat să vin, și n-o să uit vreodată ce frumos a fost atunci, de Paști.

Acum cutia e în mâinile președintelui și sper că știe ce face cu ea. Vezi tu, deasupra șemineului nostru e doar o replică pe care mi-a făcut-o cadou. Nu e cutia, e amintirea cutiei.

Iată că sărbătorim împreună sosirea noului mileniu și trebuie să recunosc că de multe ori m-am îndoit că aveam să îl prind. Mi-e dor să țin cutia în brațe, dar chiar nu cred că voi mai apuca. Depinde doar de ei, să știi.

Încă ceva, uite un fapt pe care trebuie să nu-l uiți. Dacă dai jos cutia de pe șemineu și privești foarte atent, te vei vedea în interior. Ești în cutie, suntem în cutie, în mijlocul lor. Niciodată nu am fost mai presus, nici mai prejos. Mereu am simțit că aveam o datorie față de cutie. M-au întrebat de ce m-am întors, de ce am făcut tot ce am făcut, după ce am fost gonit de atâtea ori. Păi cum să nu mă întorc? Doar a fost cutia mea. Nu era perfectă, dar era a mea. Pentru anii care mi-au mai rămas, cel puțin. Da, e foarte specială cutia și sper că într-o bună zi va fi a ta. ■

Moțul negru

Multe lucruri, și mai toate urâte, s-au spus despre mine de când ai plecat în lume. Cel mai mult mi s-a rupt inima acum câteva zile, când vânzătoarea a aflat cine sunt și nu a vrut să mă servească. „Nu servim ucigașii", a zis. Dar eu n-am vrut să ucid pe nimeni. Tot ce am creat, am creat ca să opresc războiul și să fac viața mai sigură, mai ușoară, mă înțelegi.

M-a mâhnit tare rău ziarul acela. L-am purtat în mine, l-am recitit din memorie chiar și după ce am fost exilat. Șapte ani au trecut. M-am tot gândit cum să fac să repar ce am greșit. Se pare că revederea noastră e unica soluție, dragă fiică.

Ieri dimineață m-am trezit, ca de obicei, cu gândul că trebuia să te găsesc. Mi-am propus să plec chiar atunci. Deși mi-am tot propus în ultimii ani, n-am avut curajul să înfăptuiesc nimic.

Mi-am părăsit cuibul la ora 9 și am luat-o spre stânga, paralel cu faleza. Strada principală era goală și auzeam valurile din depărtare lovindu-se de țărm. Îmi place foarte mult aici, păcat că tu nu ai trecut niciodată să mă vizitezi. Italienii de aici sunt liniștiți, zâmbesc mai mult și judecă mai puțin, spre deosebire de francezi.

Strada principală străbate un parc, împărțindu-l inegal. Mergând în continuare, de obicei aleg să mă plimb prin grădinile din dreapta, ale doctorului Ormond. El deține și o vilă aflată aproape de capătul celălalt al parcului. Ieri am ales să merg în stânga, unde se găsește

numai verdeață, până la marginea țărmului, de unde se întinde largul mării Mediterane.

Obișnuiam să îmi închei plimbările de dimineață clătindu-mi fața în fântâna din centrul grădinii din dreapta. Apa fântânii, clară și curată, mă revigorează mult mai bine decât apa de la robinet, care ocazional curge cu rugină. Și ieri am procedat la fel. M-am dus la fântână și m-am privit îndelung. Deși nu obișnuiesc să fac asta, m-am privit îndelung. Nu din narcisism, ci ca să văd dacă arătam pregătit. Nu arătam.

Aveai dreptate, semăn cu Dvořák. Mi-ai zis asta când erai mică și ai văzut imaginea compozitorului pe coperta unei cărți cu partituri. Au trecut aproape trei decenii de atunci. În tot acest timp, mi-am controlat barba astfel încât, în momentul eventualei tale reîntoarceri, să mă poți recunoaște cu ușurință.

Când te-ai născut, îmi amintesc, ne-ai speriat pe toți. Aveai pielea gri și miroseai a banane. Tot părul din capul tău se rezuma la un unic moț negru, în mijlocul creștetului. Pe parcursul primelor zile de viață, pielea ta s-a apropiat de nuanța normală. La o lună de la naștere, arătai perfect normal. Doar moțul a rămas neschimbat, acel mănunchi de fire parcă înșurubate în capul tău.

Până ți-a crescut părul, cam până ai împlinit un an, aveam o glumă pe care nu mă săturam să o fac. Te înfășuram toată, un ghemotoc cât o lingură mare de lemn, într-o fașă și râdeam de moțul care se ițea din ambalaj. La început, aveai o fașă ieftină, albă, care se murdărea rapid și se spăla greu. Cu ocazia primei tale aniversări, ți-am luat o fașă nouă, roșie. Te-ai îndrăgostit de ea cum ai văzut-o. O băgai în gură, o mușcai, ocazional ți-o băgai și în nas. Mereu mi se făcea frică să nu cumva să te rănești. Încă o mai am, e la păstrare, bine dosită în unul dintre dulapurile din cuib.

Soarele răsărise de puțin timp, dar se încălzise mult. Apa rece a fântânii mi-a spălat broboanele de sudoare ca o binecuvântare. Ți-ar fi plăcut să te bălăcești în ea. Nu avea peștișori cu care să te joci, dar era destul de spațioasă ca să poți înota puțin. Imaginea asta a ta, de când nu depășeai dimensiunile unei linguri, e cea cu care am rămas după toți acești ani.

Deși am oglinzi în casă, și mă văd în oglindă de fiecare dată când mă spăl, abia privindu-mă în apa fântânii mi-am dat seama cât am încărunțit. Poate într-atât de mult încât nu m-ai mai recunoaște. Mi-am cufundat toată fața în apa aceea, dar barba nu mi s-a înnegrit la loc. Nici ridurile nu mi s-au retras. Când m-am privit din nou, mi s-a părut că devenisem mai urât decât înainte. M-am decis. Aveam să plec după tine chiar atunci.

Mi-am împachetat în grabă bagajele pentru trei zile și am pornit spre gară. Pe drum mi-am dat seama că nu aveam idee dacă mai trăiești. Nu-mi trecuse prin minte până atunci că poate te-ai alăturat unchiului Ludvig, fără de care n-aș fi ajuns să citesc acel articol blestemat.

Micuța mea lingură roșie cu moț negru nu avea cum să fie moartă.

Nu am fost crescut în spiritul credinței în divinitate, dar în acea dimineață am stat la slujbă. Mi-am lăsat bagajele lângă intrare și nimeni nu mi-a adresat un cuvânt. Nici nu s-au uitat la ele. Oameni civilizați, cum spuneam. M-am și împărtășit, sperând că Domnul mă va îndruma spre tine. Aveam nevoie de orice sprijin, cât de mic, în căutarea ta.

Am pornit cu trenul de la ora 14, urmând să ajung la Londra dimineața următoare, după două schimburi. Am nimerit singurul vagon gol, parcă rezervat pentru mine și gândurile mele. La scurt timp de la plecare, o schimbare

de garnitură a adăugat o oră de întârziere, fapt care nu m-a încântat. După încă două ore de mers, trenul s-a oprit brusc, făcându-mă să-mi vărs ceaiul fierbinte pe cămașa imaculată. Am fost rugați să păstrăm geamurile închise și să nu ne panicăm. Am intrat la bănuieli, pe care bubuitura asurzitoare ce a răsunat din fața locomotivei mi le-a confirmat. Abia în acel moment mi-am dat seama că, după câte vei fi auzit despre mine, după câte vei fi citit în ziare despre mine, era foarte probabil să nu dorești a mă întâlni.

Distrugerea șinelor pe care urma să meargă trenul era, fără îndoială, mâna ta.

Ne-au îndrumat spre cea mai apropiată gară. Nu părăsiserăm încă Italia. Până în Anglia, calea era imposibil de lungă. De acolo, am călătorit la pas, cu bagajele după mine, înapoi de-a lungul șinelor. Văzusem o bifurcație înainte de a trece prin gară și voiam să descopăr unde ducea celălalt drum.

Curând, mi-am dat seama că făcusem o greșeală. Cu toată știința mea, nu luasem în calcul temperatura ridicată a acelor zile. Dogorea și bagajele mi se topeau în brațe, și brațele odată cu ele. În speranța unei călătorii line, îmi luasem o singură pălărie, care se găsea într-o valiză plină. M-am oprit în mijlocul drumului și am scos-o din bagaj, dar nici cea mai bună pălărie nu mă putea salva de la deshidratare. Aici mă bazasem pe resursele din tren.

După vreo oră, am intrat într-o pădure. Șina ducea înspre un munte care se vedea printre coroanele copacilor. M-am bucurat de oaza de umbră în care intrasem. Am auzit și susurul unui pârâu la un moment dat, și m-am abătut de la traseu. Nu departe, curgea o apă care strălucea sub soarele arzător. Am luat apa în palmele făcute căuș, dar când să-mi spăl fața, s-a prefăcut

în noroi. Mi-am murdărit pantalonii norocoși, pe care îi luasem special pentru întâlnirea cu tine. Mi-am clătit mâinile în pârâu, dar nu am îndrăznit să mă privesc.

M-am întors la calea ferată și mi-am continuat drumul. Am început să urc și după încă o oră, am auzit bubuituri și glasuri omenești. Calea ferată se oprea la intrarea în munte, unde se săpa un tunel. Muncitorii mi-au dat apă, mi-au povestit cum i-ai ajutat și, aflând că eu te-am creat, mi-au strâns mâna cu admirație. M-au hrănit din puțina pâine pe care o aveau, mi-au dat ultimele lor rezerve de apă și m-au îndrumat spre un sat aflat de partea cealaltă a muntelui, de unde puteam face rost de un cal. Găsesc de prisos să detaliez cât de mult m-am bucurat.

Am ajuns în sat la lăsarea serii. Nu-mi luasem prea mulți bani cu mine fiindcă nu prevăzusem peripețiile prin care aveam să trec. Am plătit o noapte la singurul han din sătuc și m-am odihnit privind râul care înconjura satul. Părea să fie aceeași apă înșelătoare ce trecea și prin pădure. Satul era astfel mărginit la sud de munte și în nord, vest și est de râul lat de câteva zeci de metri. Mi-a zburat gândul la tine, cum obișnuiai să dai buzna în laborator când abia învățaseși să vorbești. Râdeam, te ridicam pe genunchi și te lăsam să mă tragi de barbă. Înduram durerea cumplită, văzând că îți făcea plăcere. Îți arătam, dacă era cazul, la ce mai lucram, uneori te lăsam și să te joci cu vreo invenție. Am crezut că vei avea înclinații științifice, ca mine și ca tatăl meu, dar ai fost atrasă de artă. Îți plăcea să creezi, dar mai ales să distrugi. Totuși, și prin distrugere se poate crea, și tu îmi demonstrai asta în fiecare clipă.

M-am decis în toiul nopții că nu aveam de ce să îmi irosesc timpul dormind și că trebuia să-mi continui călătoria. Mai aveam nevoie de ultimii bani rămași, așa

că i-am dat grăjdarului ceasul de aur primit în dar la a șaizecea mea aniversare. Nu-mi venea să mă despart de el, dar aș fi vândut orice ca să te văd.

Ceasul valora mult, așa că mi-am permis și o șa comodă, și ceva bucate pentru drum. Am fost îndrumat către singurul pod care lega satul de lumea de dincolo. Am călărit printre case, numărând felinarele electrice proaspăt montate. Când am ajuns la râu, am găsit podul dărâmat. Fusese surpat pentru a opri curgerea apei, dar barajul nu era gata, astfel că apa trecea de rămășițele podului. Orice traversare a râului devenise imposibilă. Mâna ta apărea iarăși, și am înțeles în sfârșit mesajul. Ai fi făcut orice, doar să mă împiedici să te reîntâlnesc.

Mi-am luat calul și m-am întors pe unde am venit, mulțumindu-i grăjdarului că nu a avut inima să mă anunțe că drumul meu era blocat. Mi-a răspuns cu „păi nu m-ai întrebat".

Și iată-mă, o seară mai târziu, înapoi în cuibul meu, așteptându-te să vii.

Te iert, dragă fiică, și te înțeleg perfect. Unele greșeli pur și simplu nu pot fi reparate, oricât de mult ai încerca. Îmi dau seama că tot ce mi-a rămas de făcut e să-mi repar imaginea. Aș scoate o nouă invenție, un nou patent, dar inventivitatea mi-a secat și resurse nu mai am. Fonduri, nici atât. Iar sănătatea mea nu se arată ajutătoare, în ciuda tratamentelor.

O greșeală atât de mare, născută din dorința de a face bine. Ca să o îndrept, aș folosi chiar și Mașina Timpului descrisă de Wells, despre care tocmai am citit, dacă ar exista. Te-aș vedea întorcându-te acasă, întinerind, mai jucăușă în fiecare zi, până ai ajunge înapoi cât o lingură. Și când te-aș vedea înapoi în eprubeta din care ai ieșit, aș fi fericit. Ca totul să fie iar bine, aș plăti chiar

și prețul amintirilor moțului tău negru și zâmbetului tău larg.

Acum simt moartea privindu-mă în tăcere din ușa camerei. Nu se poate termina așa. Îi fac semn să mai aștepte, mi-a mai rămas un lucru de făcut. Prima faptă de când te-ai născut. Scot testamentul și mă pun să-l rescriu, gândindu-mă la cei care m-au izgonit. Îi înțeleg perfect și știu că și ei vor înțelege, în final. Le voi lăsa banii, toți banii pe care i-ai trimis de când ai plecat în lume, laolaltă cu toți banii mei, pe care nu-i voi putea folosi pe lumea cealaltă, dacă există așa ceva. Sper că așa mă vor ierta. Până la urmă, banii sunt foarte mulți. Și cum știi, din bani cheltuiți cu cap, alți bani vor naște. Dar cui să dau eu banii, ca să nu facă risipă? Să le dau altora care să-mi semene, fără a-mi călca pe urme. Creatori și gânditori. Să fie pentru cei merituoși, pentru oamenii care vor face lumea mai bună. Și să fie în numele meu, căci am încercat și nu am reușit. Știu ce va fi și știu că va dăinui. ■

Mențiune
Alina Gâscă, 17 ani, Liceul Teoretic ,,Pro Succes”, Chișinău, Republica Moldova

Denisa Lepădatu

este elevă în clasa a IX-a la Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, profil matematică-informatică (singura clasă din liceu cu profil intensiv de matematică-informatică!), din Galați, o elevă eminentă, deținătoare a peste 60 de premii și diplome la concursurile locale și naționale de limba română, matematică, informatică, limba engleză și a 15 medalii (9 de aur, 3 de argint și 3 de bronz). Și-a descoperit pasiunea pentru scris în urmă cu cinci ani, când a început să fie remarcată la concursuri literare, în unele cercuri și cenacluri de profil, inclusiv în medii virtuale. Debutul literar l-a semnat cu proză scurtă în revista literară „Boem@” (august 2012). A publicat poezie, proză și eseu în numeroase reviste literare românești și din străinătate. Este membră a câtorva cenacluri literare online și este prezentă pe mai multe site-uri literare. A apărut în mai multe antologii de creații literare din țară și din străinătate. Este redactor și colaborator permanent la revista literară „Boem@”, la revista „Micul Prinț” din Chișinău și la „Literatura copii”. În octombrie 2015 a fost aleasă membru în comitetul de conducere al WOTC / OMCT – *Organizația Mondială a Copiilor Talentați.* Cărți publicate: *Șoapte de catifea*, proză scurtă, ed. InfoRapArt, septembrie 2012. *Șoapte esențiale*, poezie, martie 2013. *Vampirii din poveste,* povești, coautor P. Rău, mai 2013. *Primăvara fără sigiliu*, poezie, septembrie 2013. *Simfonia cuvintelor inocente*, poezie, febr. 2014. *Orfani în haine de duminică,* roman, sept. 2014. *Compoziție în alb*, versuri, mai 2015. *Povești în pijamale cu fluturi,* povestiri, dec. 2015. În 2017, a obținut Premiul I la Concursul Național „Cele mai frumoase poezii de dragoste ale adolescenților”, iar poemele câștigătoare au fost incluse în antologia *Supradoza de dragoste*, Editura Muzeului Literaturii Române din București.

Visuri la microscop

Sunt o persoană nonconformistă… ador să întorc lumea pe dos, să cutreier prin buzunarele ei și să scot de acolo cele mai profunde și sofisticate sentimente. Le studiez la microscop și adaug, acolo unde e cazul, și mai multă culoare. Am întâlnit, de exemplu, mai deunăzi, un oftat care zăcea dezamăgit lângă o casă

mai veche decât povestea pe care bunica o ștergea de praf în mini-muzeul din podul casei. L-am luat în palmă și l-am simțit cum caută adăpost, temător de privirea mea indiscretă. Cu o pensetă, am dat la o parte pielea lui sfărâmicioasă și cu stupoare am descoperit o inimă mică, mică, aproape deloc observabilă. A rămas mai inocent ca nicicând: doar cu privirea pură îndreptată spre pielea ce atârna neputincioasă și cu inima micuță, imaculata inimă ce tremura ușor. Pe lângă aceasta, i se vedeau câteva vene care, în loc să pulseze sânge, pulsau sentimente, care, desigur, aveau la rândul lor privire, inimă și vene ce pulsau sentimente din ce în ce mai profunde și mai sofisticate. Un fel de păpuși Matrioșka ale sentimentelor. Sentimente cu privire, inimă și vene. Matrioșka cu privire, inimă și vene ce pulsează sentimente.

Dar, vai! a venit iarna. Pielea sentimentelor atârna înfrigurată și privirile lor dârdâiau de frig. Păreau ca niște cifre zgribulite de vremea posomorâtă. A trebuit să pun la loc, ca la început, fiecare venă, fiecare inimă, fiecare bucățică de piele și fiecare privire pentru ca nu cumva să degere vreuna. Am hotărât ca până la primăvară să le las acolo, în sertar, ca pe niște obiecte pe care le depozitezi temporar, niște obiecte cu inimă, vene și privire. Însă ați mai văzut vreun copil să stea așa de mult timp (din iarnă până-n primăvară!) fără hobby-ul său preferat?!

Am încercat să dau la o parte cu aceeași pensetă pielea cerului. Dar ce dezamăgire! Niciun sentiment! Prin inimă curgeau nori, iar prin vene cutreierau stele albe, stele roșii, stele mici și stele mari. Dar niciun sentiment, niciun pic de emoție, nicio privire care să fie urmată de altă privire care, la rândul ei, să fie urmată de o altă privire! Nicio Matrioșka a privirilor, nicio venă în care

să găsești alte și alte priviri care să te urmărească precum niște spectatori timizi și neputincioși.

Aceeași dezamăgire am avut după ce am dat la o parte pielea unei frunze, inima ierbii și venele unei vrăbiuțe. Dar nu am renunțat!

Am călătorit departe, departe, atât de departe, încât nicio hartă nu mă putea dumiri unde mă aflam. Eram doar eu și penseta pe care o țineam ascunsă în buzunarul rochiței cu buline. Pășeam cu grijă printre anotimpuri, numai senzația de rece sau cald și parfumul ce se simțea în aer mă ajutau să pot face diferența. Deasupra mea, în clopote de diferite culori, pluteau gândurile oamenilor. Doar câteva care stăteau neclintite, ținându-și palmele pe pereții de sticlă, cu obrajii umezi, priveau către surâsurile ce răsăreau printre copacii prinși cu rădăcinile de cer și crengile pe huma transpirată, numărând rotațiile pământului. Pe crengi se aflau înfășurate cu grijă o mulțime de destine. Din interiorul lor se auzea ticăitul orologiilor ce se jucau, suprapunând perioadele de timp pierdute fără niciun rost. Firavele secunde desenau cu creta forme geometrice, pornind dinspre interior către exterior. Rareori deschideau ușa timpului pentru a-și arunca o privire către o altă dimensiune a vieții.

În dreapta mea răsărise printre ierburi un șotron conturat cu raze de lumină. M-am îndreptat către el timidă, ținându-mi respirația pentru a nu deranja pe cineva care, în acel moment, ar fi putut să se joace acolo. Dar surpriză! Eram singură, așa că am îndrăznit să pășesc printre căsuțele în care cifrele romane se roteau după soare. Privindu-le, mi-am amintit de cifrele fosforescente, primite în dar de la tatăl meu ca urmare a rezultatelor frumoase pe care le-am obținut la olimpiada de matematică. Ori de câte ori deschid ochii în timpul

nopții, le zăresc pe pereții camerei și mereu sunt invitată să pornim împreună în vreo călătorie…

Curioasă, am luat în palmă cifra unu și deodată am simțit-o cum toarce, asemenea unei pisici alintate. Celelalte cifre mă priveau cuminți, studiindu-mi fiecare mișcare. Cifra șase își tot închidea și deschidea bucla, încercând să se rostogolească. M-am aplecat și, cu un deget, am împins-o ușor. Printre hohote de râs mi-a mulțumit, îndemnându-mă să fac și eu același lucru. La început am refuzat, dar, văzând cât de dezamăgită era, mi-am luat inima în dinți și m-am rostogolit în iarbă, având grijă să nu strivesc din greșeală vreo creatură ivită de nicăieri. Nici nu am apucat să mă ridic, că am și auzit aplauze.

Cel mai mult și mai mult m-am bucurat văzând că cifrele mă considerau deja prietena lor și se bucurau că le-am acceptat jocul. Într-o clipă, aveam brațele pline de cifre catifelate ce așteptau să le alint, așezându-și capul pe umerii și brațele mele. Le simțeam cum respiră și nu am rezistat rugăminților. Așezându-mă pe șoapta vântului care tocmai încerca să se strecoare printre noi, am pornit în călătorie. Am hotărât să coborâm abia când am ajuns pe linia orizontului, locul unde visurile neîmplinite erau depozitate temporar, până când cineva se încumeta să le creioneze un final fericit. Picioruşele celor mai neastâmpărate dintre ele ieșeau din sertarele întredeschise. Le priveam neputincioasă, imaginându-mi că, într-o zi, acolo nu va mai fi decât ecoul râsetelor de bucurie.

Deodată, zăresc printre ele o luminiță aurie ce se mișca atât de repede, încât cu greu reușeam să observ unde se află în următoarea clipă. Simțeam că sunt urmărită și nu înțelegeam de cine și de ce.

Hei! Cine eşti şi ce vrei? întreb eu cu vocea strivită de emoţie.

În tot acest timp cifrele s-au înghesuit în buzunarele mele şi le simţeam tremurând atât de tare, încât am fost nevoită să îmi aşez palmele deasupra lor pentru a le proteja.

Un foşnet ce se auzi în spatele meu mă făcu să întorc capul. Am apucat să văd o umbră care a dispărut într-o fracţiune de secundă. Nu ştiam ce să cred: mi s-a părut doar, sau într-adevăr fusese ceva? M-am hotărât să plec de acolo cât mai repede, aşa că am făcut doi paşi înapoi şi m-am pregătit să fug din acel loc.

Au! M-ai călcat! aud strigând de undeva, de jos, o voce subţire.

Am rămas nemişcată şi am privit foarte, foarte atent. Lângă piciorul meu, am zărit un omuleţ străveziu care, atunci când gesticula, împrăştia în jurul său o lumină strălucitoare. Mă privea cu ochii în lacrimi şi în acea clipă am gândit că am făcut cea mai urâtă faptă din viaţa mea.

Iartă-mă! Nu am vrut să-ţi fac niciun rău! Îmi poţi spune cine eşti şi ce cauţi aici?

Văzându-i trupul fragil, mi-am dat seama că nu eram în pericol. M-am aplecat şi, întinzând braţul, l-am lăsat să urce în palma mea. Picioruşele lui mă gâdilau şi am început, fără să vreau, să râd foarte tare. Privindu-mă, începu şi el să râdă. În clipa aceea nu mai exista între noi nicio urmă de frică. Cifrele începură să scoată încetişor capul, să ne privească foarte curioase, neînţelegând de ce suntem atât de veseli.

— Sunt un vis rătăcit, spuse omuleţul. Într-o iarnă, înainte de Ajunul Crăciunului, o fetiţă m-a ţinut alături de ea zi şi noapte, timp de o săptămână…

În acea clipă, omulețul se uită trist la mine și se opri din povestit.

— Și? îl întreb eu curioasă. Ce s-a întâmplat mai departe?

— Of! Când a trebuit să scrie ce dorește să-i aducă Moș Crăciun, a renunțat la mine, alungându-mă. Când ne adunam noi, toate visurile copiilor, la un loc, aduceam multă fericire pe chipurile oamenilor. Dar acum rătăcesc, așteptând să mă dorească din nou cineva. Cineva care vrea să fiu acolo pentru totdeauna.

Ascultându-l, am început să mă simt vinovată. De câte ori nu am renunțat și eu la visurile mele, unele dintre ele crescând odată cu mine! Nu mi-am imaginat că, renunțând la ele, acestea ajung să fie abandonate într-un loc lipsit de viață. Regretele m-au copleșit și am simțit cum lacrimile îmi curgeau fără voie.

Îmi amintesc cum am renunțat brusc la unul din cele mai importante visuri ale mele, acela de a fi balerină. Prin mintea mea trec și acum imagini din ziua în care bunica m-a dus la prima lecție de balet. Antrenamentul mi s-a părut pe atunci foarte greu și la finalul orei i-am spus bunicii, pe un ton hotărât, că renunț pentru totdeauna la această dorință. Bunica m-a îmbrățișat și, foarte calmă și blândă, mi-a spus să fac ceea ce simt, deși vocea ei îmi spunea altceva…

— Hei! Ascundeți-vă! A început să plouă! strigară speriate cifrele, ascunzându-se repede, repede în buzunare.

Uitându-mă după ele, îmi dau seama că, de fapt, lacrimile mele le-au udat. Amuzat, visul îmi făcu ușor cu ochiul.

— Ieșiți afară, pentru că nu plouă! E vina mea…

Strecor mâinile în buzunare și le scot, așezându-le pe rând în fața mea.

Faceți cunoștință: el este un vis, spun eu privind către omuleț, iar ele sunt niște cifre!

Bucuroase că au un nou prieten, acestea încep să alerge în jurul lui, provocându-l la joacă. Entuziasmat, acceptă, ajungând astfel să joace Baba-Oarba, Omul Negru și, bineînțeles, De-a v-ați ascunselea. Unde altundeva, dacă nu printre hainele mele și prin părul meu? Simțeam cum țopăie dintr-o parte în alta și mă bucuram și eu cu toți laolaltă. Când au obosit, s-au așezat în brațele mele și-au adormit.

Nu știu cum, poate de fericire, am adormit și eu. Nu-mi amintesc mare lucru din ce s-a întâmplat după aceea, dar cel mai mult și mai mult m-am bucurat când, trezindu-mă, am constatat că sunt acasă, în patul meu. Pe pereți, cifrele fosforescente cumpărate de tatăl meu luminau întreaga cameră. Acum le priveam cu alți ochi, știind că am fost împreună într-o călătorie pe care puțini au ocazia să o facă.

M-am întors de acolo cu un singur gând: niciodată, oricât de greu va fi, să nu-mi abandonez visurile! Ele merită trăite! ■

Lumea pe dos

Aproape de amurg, zeii s-au hotărât să întoarcă lumea pe dos, ca pe o mănuşă. M-am trezit astfel călcând pe cer, norii îmi gâdilau tălpile şi priveam distrată cum pământul stătea suspendat deasupra capului, ca o cupolă în semiobscuritate. Plantele atârnau neajutorate, iar copacii erau prinşi de rădăcini ca nişte rufe puse la uscat. Păsările îşi aveau acum cuiburile în nori, iar restul fiinţelor vii încercau şi ele să se adapteze, la fel ca planetele care se rostogoleau în jurul meu, dezorientate.

Părea că se crease o nouă lege a gravitaţiei. De fapt, era una exact opusă celei pe care o cunoscusem până atunci. Valurile mărilor aproape atingeau creştetele câtorva copii care se hotărâseră să construiască un nou turn Babel din pragul norilor până înapoi pe Pământ. Câţiva se ţineau cu mâinile agăţate de rădăcinile noduroase ale copacilor, cu picioarele suspendate în aer.

Pe mine nu m-a impresionat să văd lumea cu fundul în sus. Priveam liniştită cum soarele apunea uşor-uşor, iar stelele începeau să-şi facă apariţia ca nişte lămpi solare, luminând norul pe care stăteam aşezată.

Însă toată liniştea acestui haos a fost spulberată atunci când au început să cadă bulgări de pământ peste nori, trecând mai jos de aceştia şi ajungând până la luna abia ivită, şi mai jos de aceasta, până când nu se mai zărea nici urmă de ei, fiind înghiţiţi de întuneric.

Întreaga lume părea că se ruinează deasupra capului meu: oamenii intraseră în casele lor suspendate și, împingând cu picioarele, dărâmau acoperișurile, în timp ce fructele coapte, pietrele și obiectele se prăbușeau în jur.

Hotărâtă că trebuie să fac ceva, să acționez, am început să alerg spre portalul care mă despărțea de lumea reală pentru a opri această bizară inversiune. Drumul părea insuportabil de lung din cauza obstacolelor peste care trebuia să trec. Încercam să mă feresc de toate cele ce cădeau de pe Pământ și, de asemenea, să nu cad cumva în golurile create de cele care trecuseră deja prin stratul de nori.

Privind în sus, vedeam cum iese la iveală din ce în ce mai mult scoarța terestră, golurile de iarbă și pământ. Scoarța semăna cu o rană din care stătea să țâșnească din clipă în clipă un izvor invizibil. Ajungând aproape de turn, am observat cu stupoare că în jurul lui nu exista urmă de nor, ci doar o aparent nesfârșită întindere de întuneric, luminată din loc în loc de cele mai apropiate stele. Fragmente de nori erau suspendate în golul imens dintre pământ și cer, aproape să se prăbușească. În jur nu se vedea nimic care să mă poată ajuta în trecerea mea spre turn, însă curajul mi-a revenit de îndată când am descoperit groaza de pe chipurile oamenilor, făcându-mă să mă avânt spre cea mai apropiată potecă pe care o vedeam cu ochii. Ajungând pe ea, după ce mi-am recăpătat echilibrul, am observat o altă potecă, la o distanță pe care știam că o pot parcurge.

Astfel, am reușit să străbat, din aproape în aproape, cea mai mare parte din distanța spre turn, ținându-mă strâns de orice fărâmă plăpândă de nor întâlnită. Începusem să prind curaj, sărind de pe o bucată pe alta, cu din ce în ce mai multă rapiditate. Ajungând în sfârșit la

turn, m-am avântat spre el și m-am prins cu mâinile de fundația lui. Tocmai atunci fragmente din el – mai mari și mai mici – au început să se prăvălească peste mine, semn că era în destrămare. În ciuda eforturilor mele supraomenești, n-am putut urca prea departe, turnul se năruia cu fiecare secundă din ce în ce mai mult.

Pierzându-mi echilibrul, am alunecat în abis. Priveam cum stratul de nori se făcea din ce în ce mai mic, cum stelele mă înconjurau, cum bucăți din turn cădeau alături de mine, cum Pământul rămăsese cu răni grave în piept, cum până și Soarele se micșora și cum, în final, m-am trezit la normal, pășind pe pământ în loc de nori și privind sub o cu totul altă perspectivă cerul, norii și stelele.

Dacă mă gândesc bine, nu-mi amintesc ca apocalipsa să fi fost prezisă într-o așa manieră. Lumea pe care o vedeam eu acum era doar una pe dos, una cu capul în jos și picioarele în sus, nicidecum una catastrofică. Chiar atunci mi-a venit în gând că, cu anumite excepții, chiar și pe dos fiind lumea noastră, noi tot ne putem continua viața, munca, sentimentele, prieteniile de tot felul și mai toate celelalte trebuincioase. De aceea nu mă îngrijorează aproape deloc această cvasiinversiune. De aceea cred că sunt perfect conștientă când afirm că nu peste tot văd lumea inversată. Chiar dacă toate lucrurile din jurul meu par să o fi luat razna, întoarse cu fundul în sus, în spatele ochilor mei eu le văd normale, în matca lor firească, inițială. Așa încât, chiar dacă lumea mea e pe dos așa cum o văd ochii mei, mintea mea mi-o readuce în parametri normali, și mă gândesc cât de minunat este principiul acela al dublei negații, care ne ajută ca, atunci când greșim, să putem repara greșeala noastră fără un efort considerabil!

Poate că, așa cum pare a fi o nebunie să vorbești despre nimic și totuși mintea umană o face atât de bine și cu atât de multă cutezanță, tot la fel ar putea să pară o nebunie a vorbi despre o lume intervertită, o lume întoarsă pe dos.

Îmi amintesc cum a început totul. Mai întâi m-au năpădit niște gânduri ciudate. Însă, dacă exista cumva vreo legătură între cele două lumi și în ce fel anume cu ideea în sine, nu cred că știu să explic nici acum. Ideea îmi venise din senin, îmi venise pur și simplu. La început revelația în sine mi s-a părut mai importantă decât înseși aberațiile și fantasmagoriile despre piramidele egiptene. De ce m-am gândit atunci la ele, la piramide, iarăși nu pot să explic. Poate pentru faptul că știam bine că în piramidele acelea există, incrustată sau nu, atât de multă matematică. Poate…

De îndată ce am avut viziunea, am simțit că se îmbulzesc, își fac loc dintr-odată în mintea mea o mulțime de conexiuni, toate bazate pe ideea celor două universuri. Nu păreau universuri paralele, dimpotrivă, schematic nici măcar nu sugerau asta. Mai mult, mi-aș fi dat repede seama dacă lucrurile ar fi stat astfel. Căci, abuziv, puteam intui și asta. În realitate, însă, erau mai degrabă două universuri pe dos, adică inversate. De fapt, introspecția mea cu cele câteva cunoștințe pe care le aveam în domenii apropiate se articula aproape perfect cu lumea pe care o descoperisem, părând în concordanță cu exigențele de ansamblu ale obiectului gândirii mele. Alte introspecții se întrupau în argumente, ba chiar în câteva confirmări, prin exemple care îmi întăreau convingerea că sunt pe drumul cel bun. În fine, mai erau un soi de conexiuni al căror rost nu îl găsisem, din acelea neclare, nelimpezite, care mă invitau febril să gândesc și să caut mai departe.

Am citit undeva despre un principiu care mi-a rămas adânc înfipt în osatura mea reflexivă. Un principiu care ne asigura că, dacă un lucru există, atunci există și inversul lui și că inversul oricărui lucru din univers se află tot în univers. Nimic mai simplu acum să accept că lumea asta nouă a mea nu e deloc mai complicată sau mai simplă decât cealaltă, cu care mă obișnuisem până acum.

Am acceptat repede și faptul că o lume inversată n-ar fi altceva decât opusul lumii actuale, în sensul că o conține pe aceasta în afara ei. Prima lume este cea care ne apare în față, a doua, inversa sa, ar fi cea în care se regăsește prin una sau mai multe proprietăți. Chiar dacă sunt opuse (sau inverse), nu înseamnă neapărat că ele se află într-o opoziție iremediabilă.

În cele din urmă am construit un întreg eșafodaj al viziunii mele. M-a mirat că acesta a fost atât de ușor de conceput, de structurat, ba mai mult, am avut senzația că era deja pregătit să fie arătat lumii. Speram să nu intervină nimic care să-mi distragă atenția, spiritul meu era adânc cufundat în focul inspirației. Am mâzgălit câteva foi albe pe care le aveam permanent cu mine, acolo, pe scunda mea măsuță de lemn scorojit. Lucrarea creștea văzând cu ochii. Mintea mea o percepuse din start în întregime, cam tot așa cum ochiul ar cuprinde dintr-o privire un tablou frumos sau un chip atrăgător. O extindeam, o vedeam tot mai clar, o revedeam, o reconturam și reconfiguram, până când am avut în ochii minții întreaga operă.

Am putut sesiza astfel că există o lume paralelă care, chiar dacă este inversa noastră, în afara câtorva mici detalii legate de banalul nostru confort, putem trăi în ea la fel de comod ca și în lumea noastră obișnuită.

Soarele e la picioarele mele. O strălucire de necuprins se revarsă peste gândurile mele atât de bulversate în ultima vreme. Câteva pânze de păianjen îmi oferă o mie de ochi ce se transformă în petice de lumină. E liniște și mi se pare că am cucerit lumea. De fapt, am cucerit două lumi.

Cu mult dincolo de stele, la capătul celălalt al oglinzii mele, galaxia se rotește lent, nepăsătoare la cele ce se petrec în pulberea ei de planete.

Aici, pe Pământ, în micile așezări ale furnicilor, au loc permanent sărbători ale renașterii în fiecare dimineață. Asta în timp ce strălucirea cerului absoarbe totul și, puțin câte puțin, tot ce e viu se topește în razele fierbinți ale bătrânului astru. Și chiar dacă strălucirea lui ne face să descoperim cât de abrupte și prăpăstioase sunt unele cărări pe care le urmăm, lumina care ne vine, ne izbăvește și este totul. Totul de un alb orbitor. ■

Mențiune
Raul Lile, 18 ani, Liceul Teoretic „Adam Müller Guttenbrunn”, Arad, județul Arad

Elena Macsim

(22 martie 2001) este în prezent elevă în clasa a XI-a la Colegiul Național „Mihai Eminescu” din Botoșani, profilul matematică-informatică. Și-a dezvoltat pasiunea pentru literatură de la o vârstă fragedă, începând să scrie poezii încă din clasele mici. În prezent, își folosește această vocație pentru a se „descărca” pe plan afectiv, dorindu-și în același timp să evolueze într-ale scrisului exersând și experimentând cât mai mult. A publicat diverse texte în revista liceului la care învață, îndreptându-și în același timp atenția către activități de implicație literară, obținând în 2017 mențiune în cadrul concursului „Cele mai frumoase poezii de dragoste ale adolescenților”, organizat de Clubul UNESCO-Adolescenții. În paralel, studiază la Școala Populară de Arte și Meserii din Botoșani la secțiunea pictură, urmărindu-și înclinația artistică, participând, de asemenea, la acțiuni extrașcolare care vizează dezvoltarea personală, dar și la faza națională a olimpiadei de psihologie.

Cursul apei

Aveam vreo opt ani și nu știam nici să-mi leg șireturile, eram tunsă castron și arătam mai degrabă ca un băiețel decât ca o fetiță, bronzată neuniform și cu câte o nouă julitură, un „suvenir”, de fiecare dată când mă reîntorceam de la joacă. Îmi plăcea să cred, ca oricărui copil de altfel, că eu mă voi juca toată viața, chiar dacă o să am un loc de muncă, „ca să câștig bani și să am cu ce trăi”, care să-mi ocupe timpul. Timpul, cuvânt greu, pe care abia atunci am început să-l simt prima oară cum mi se așază încetișor pe umeri, fără să înțeleg de ce… Locuiam într-un sat destul de mare din nordul Moldovei, care se întindea grăbit în jurul unui drum principal, înconjurat în două părți de pădure. Pe

atunci nu era asfaltat și nici nu erau atât de multe mașini care să împrăștie praful sub forma unor nori tereștri și înecăcioși. Stăteam în centru și erau multe locuri pe care nu le știam, foloseam des termeni ca „la deal" și „la vale" pentru a vorbi despre anumite zone, dar și despre alte repere precum „Podul Popei" (acea parte mai bătrână a satului, dar și locul cel mai prielnic săniușului). Simțeam încă de pe atunci natura ca pe o forță estetică și fragilă, care îmi chema trupul în brațele ei vaste și protectoare (trup de carne care are să se predea odată în adâncimea lor). Și era vară…

Întocmai cum îmi începeam toate compunerile la ora de română. O zi blândă de duminică în care oamenilor li se îngăduie să-și găsească, printre momentele de leneșă reverie și de plictiseală, un scop desprins de concretul mâine. Mama mea, pe atunci cu chipul tânăr, dar sever al femeii îngreunate de diversele munci ale gospodăriei, cât și ale serviciului, se aranja în oglinda cu mici zgârieturi din hol. Nu o făcea din cochetărie, ba dimpotrivă, avea o privire profundă, plină de stoicism, asemănătoare cu cea a unui soldat care se pregătește să meargă la război. Nu observasem atunci că era îmbrăcată în negru. În liniștea mea admirativă din umbra căreia o priveam își îndreaptă ochii adânci și albaștri spre mine, cu care mă scurtase până să-mi spună, pe un ton șoptit, matern să mă apropii. Mă îmbrăcă și aranjă cu infinită grijă și mișcări blânde, cărora le acordam o gravitate primordială. Ceva schimbat la ea mă sensibiliza într-o manieră pe care nu o puteam înțelege, cum și „a muri" lăsa asupra mea doar un sentiment de tristețe neputincioasă și vagă. Mă luă de mână și, cu pași ușori, am ieșit pe poartă. Știam unde mergem și de ce, dar doar în măsura în care răspunsurile erau mulțumitoare pentru un copil de clasa a III-a. Cunoșteam drumul și mă simțeam

liberă să mă dezlipesc de mama și să merg mai înainte, mai înapoi, să culeg pietricele, pe care să le arunc mai târziu în pârâu. Un pârâiaș la care ajunsesem în cele din urmă și care zumzăia pe lângă noi. Era pe partea strângă – o denivelare abruptă, adâncită de apă, umbrită de copaci înalți, care putea fi traversat pe un mic pod, niște bârne solide de lemn cumva prinse de cele două margini. Dar noi nu l-am traversat, mergeam pe lângă el și îi urmam cursul. Soarele parcă își scufunda lumina în întunecimea lui, având s-o pună mai târziu la uscat. Printre crengile copacilor, razele reflectate în apă îmi intrau în ochi și mă umpleau de mici fiori. Mai departe se afla o fântână despre care noi, copiii, ca să ne amuzăm, inventam povești de groază, de care singuri ne speriam. Era un loc de joacă palpitant, care de multe ori îmi era interzis. Nu mă abăteam de la potecă și continuam să urmăresc cu privirea pârâul care parcă avea viață proprie. Trecurăm de fântână și nu știam unde ducea drumul mai departe. În stânga, pârâul se făcea tot mai mic și se apleca sub un gard de sârmă, urmând să se verse într-o baltă ascunsă de papură înaltă. Mama mă luase din nou de mână, semn că ajunsesem. Intrasem într-o curte din față. Un câine începu să latre undeva într-un colț pe când noi ne îndreptarăm spre casa bătrânească cu cerdac, acoperită de vopsea, pe care puteai să o decojești cu degetele. Deasupra ușii atârna în două rânduri o eșarfă neagră, precum cea pe care mama o avea la gât. Podeaua scârțâia, holul era mic, cu pereți albi, iar ușile albe dinăuntru aveau perdeluță la geam. În continuare, din hol, am intrat într-o cameră mai încăpătoare, în care câțiva oameni stăteau pe marginea patului și pe niște scaune fără spătar. Camera era împodobită cu un lăicer vechi și colorat pe unul dintre pereți. Un bec fără lustră atârna de tavan. Podeaua se opri

din văietat, acoperită fiind de un covor mare și gros, iar eu mă așezasem unde fusesem pusă. Nu dădusem bună ziua. Mama începu să vorbească cu o bătrână cu chip obosit, care părea să fie gazda, pe un ton grijuliu, lucruri care trebuiau spuse acolo. Am fost servită cu prăjituri la cutie și cu un pahar de suc pe care știam că nu am voie să le refuz, și primindu-le trebuia să spun „Bogdaproste". O oglindă fără ramă, prinsă într-un cui de perete era acoperită cu un prosop roșu țărănesc. De ce era acoperită?, și încercam să-mi răspund singură. Un domn livid și cu mâinile împreunate peste piept stătea așezat pe spate într-un sicriu pe masă. Era unchiul mamei și era mort. Părea că dormea, dar avea o expresie ciudată, de parcă s-ar fi gândit intens la o idee pe care noi, ceilalți, n-am fi putut s-o înțelegem. Lângă acesta se afla un tablou alb-negru rezemat de perete ce înfățișa un bărbat tânăr, cu un zâmbet sfios sub o mustață tinerească. Avea ochi strălucitori și nu privea spre obiectivul camerei. Sub poză apăreau scrise două date. Calculând în minte, mi-am dat seama că acesta avea 72 de ani și că era zodia leu, dar și că nu mai putea să îmbătrânească. O să aibă 72 de ani mereu, m-am gândit eu. Începusem să ascult din nou conversațiile, oamenii vorbind despre el, mai și râdeau, mai și glumeau. „A fost un om muncitor", „Dumnezeu să-l odihnească", „Tare a mai pătimit", se repetau la nesfârșit. Părea să fie despre el, dar nimeni nu-l privea. Eu urmăream o muscă ce zbura prin cameră și nu spuneam nimic. Era o ciudățenie pentru mine tot ce se întâmpla, iar chipul mamei era singurul meu reper de acolo. Avea fața puțin mai relaxată și părea chiar distinsă. Am stat așa mai mult de o jumătate de oră, până ce mama și-a luat rămas bun și am plecat fără să privim în spate. Soarele se îneca roșu în pârâu. De data asta mergeam contra lui. Mama începuse să

plângă subit lângă mine. Era singurul zgomot care deranja liniștea apei curgătoare. Își acoperea gura cu mâinile de parcă ar fi vrut să își mănânce pumnii, mergând în continuare cu pași grei. Eu nu știam să o ating, nu știam să o mângâi, mă țineam de ea și o urmam pe când soarele își dădea ultima suflare, iar pârâul își acorda respirațiile cu plânsetul încet al mamei. ■

Premiul al II-lea
Daria Călugăru, 17 ani, Liceul de Arte Plastice „Nicolae Tonitza”, București

Elena Olaru

în vârstă de 18 ani, este elevă a Liceului Teoretic „Nicolae Bălcescu” din Medgidia, județul Constanța, și membră, din 2011, a cercului de creație literară de la Clubul Copiilor Medgidia, unde a deprins gustul pentru cuvintele frumos rânduite în versuri ghidându-se după concepția că „scrisul e și terapie, și un mijloc de a descoperi și a de sonda noi geografii interioare” (Dan Mircea Cipariu). De-a lungul anilor, a obținut premii la diverse concursuri de creație literară naționale și internaționale, textele ei apărând în antologii, în revista „Solaris” de la Clubul Copiilor Medgidia, în revista „Metamorfoze” a Liceului Teoretic „Nicolae Bălcescu”, precum și în nr. 168 (decembrie 2015) al revistei de cultură, civilizație și atitudine „Oglinda literară”. În 2017, a obținut Premiul I la Concursul Național „Cele mai frumoase poezii de dragoste ale adolescenților”, iar poemele câștigătoare au fost incluse în antologia *Supradoza de dragoste*, Editura Muzeului Literaturii Române din București.

Lanțul amoros

Paula, o elevă eminentă, își pregătea cu seriozitate tema la limba română. Trebuia să realizeze o povestire în care să surprindă un aspect al societății actuale ce s-ar regăsi și în operele scriitorilor celebri. Cea mai bună lucrare va fi publicată în ziarul săptămânal al orașului. Zis și făcut! După o noapte în care i-a studiat cu mult interes pe Caragiale, Creangă și Slavici, l-a ales ca model pe Caragiale și a reușit să pună pe hârtie un text original de care era foarte mândră.

— Enache Paula, se auzi grav vocea tinerei profesoare, cu tine vom începe prezentarea lucrărilor astăzi. Treci, te rog, în față și citește-ne tema. Lupescu Mioara sau domnișoara profesoară, cum avea pretenția să i se spună, era o femeie la vreo 30 de ani, cam uscățivă, cu

părul de culoarea fânului și un ochi foarte ager, de o severitate ieșită din comun în secolul XXI.

Ajunsă în fața clasei, cu mâinile tremurând de emoție, dar cu un gând tainic că totul va fi bine, cu un glas suav și pur, al unei fete îndrăgostite prima dată, începu să citească:

— Devastator! Cutremurător! De neacceptat așa ceva! Cum poate un bărbat să facă un asemenea lucru mizerabil? perora madam Zora Lăcrimescu în timp ce flutura ziarul de colo-colo, dezamăgită și enervată, bătând cu pumnul în masă mai să verse ceaiul.

— Dar ce s-a întâmplat, soro? întrebă Mița, sorbind cu poftă ultimele picături din ceașcă.

— Ei, s-a întâmplat, nu s-a întâmplat! Citește și tu, Mițico, articolul ăsta și spune ce părere ai! zicând acestea i-a înmânat ziarul. Pe prima pagină era relatată idila nepermisă dintre un mare funcționar și tânăra soră a nevestei lui.

— Vai! exclamă Mița. Unii chiar nu au scrupule, nu au morală! Cum se simte oare acea nevastă înșelată? Și chiar cu sora ei… De neiertat așa ceva! Parcă-i o poveste cu adultere dintr-alea pe care le citeam în copilărie, ale lui Caragiale. Devastator!

— Da! spuse Zora. Vai, Mițico, dacă aș fi eu în locul acelei neveste nenorocite, păi m-aș sinucide!

— Ei, lasă, surioară, că noi suntem oameni serioși și inteligenți, cu morală. Păi se poate?!

Spunând acestea, Mița se scuză și se ridică de la masă, întrucât și-a amintit că are de vizitat o fostă colegă de liceu care acum era bolnavă. Ieșind din cameră, Mița deveni foarte agitată, începu să transpire, mai să cadă jos. În acel moment, ieși din biroul său domnul primar, soțul lui madam Zora, Mișu Lăcrimescu.

— Dar ce s-a întâmplat, cumnăţică, ce ai păţit?

— Trebuie să vorbim urgent, Mişule, zise Miţa în timp ce îl trăgea în biroul său, cu ochii în patru ca nu cumva să îi zărească cineva.

— Ei? întrebă confuz Lăcrimescu. Cărui fapt i se datorează neliniştea ta, iubito?

— Zora! Da, Zora! izbucni femeia în lacrimi, sărind în braţele primarului. Sora mea e pe cale să ne descopere! A citit articolul acela din ziar în care scrie că o doamnă a fost înşelată de soţul ei chiar cu soră-sa. Era complet devastată şi spunea că şi-ar pune capăt zilelor dacă ar fi ea acea femeie.

— Păi şi de asta eşti tu agitată, iubito? Pfff… femeile! Nu vorbea serios. Cum să se omoare ea, care nu e în stare să plesnească o muscă?! Să fim serioşi, Miţico. Şi, dacă ar fi aşa, am fi cu un obstacol în minus.

— Aşa e, recunoscu Miţa printre suspine.

— Nu te mai alarma în halul ăsta, erai să faci infarct. Lasă că am eu grijă ca soră-ta să nu afle nimic. Zicând acestea, Lăcrimescu şi-a sărutat lung amanta.

În tot acest timp, Madam Lăcrimescu ieşise din cameră tiptil pentru a se întâlni cu Mitică Minciunescu, soţul Miţei.

— Sora mea nu bănuieşte nimic, iubitule! Dar e devastată de povestea funcţionarului.

— Lasă că îi trece ei! Va uita imediat. Nu prea se preocupă cu problemele altora, făcu neafectat Minciunescu.

— Ai dreptate! Dacă nu ar fi Mişu primar, aş divorţa imediat. Dar, na belea! Sunt prima doamnă a oraşului, o femeie respectată. Nu îmi pot păta eu reputaţia de soţie exemplară. Zicând acestea, Zora îşi sărută lung amantul.

Didina, unica fiică a lui Mișu și a Zorei Lăcrimescu, premiantă și absolventă a Școlii de fete „Sfânta Ana", se întorcea liniștită de la o întâlnire secretă pe care a avut-o cu distinsul Nae Dăscălescu, unicul fiu al lui Agamiță Dăscălescu, adversarul politic al tatălui ei. „Dacă ar afla tata cu cine îmi petrec eu timpul prețios în care ar fi trebuit să învăț pentru Universitate, m-ar trimite la internat pe viață!", gândea Didina în timp ce intra în casă. Fără să-și dea seama, atinse cuierul, care se clătină, iar din haina de blană a mătușii sale căzu o scrisorică. La vederea acelor rânduri un zâmbet diabolic îi răsări pe chipul angelic. Acolo scria: „Scumpa mea Mițica, nu există zi în care să nu mă gândesc la tine și la buzișoarele tale dulci. Deci hai să ne întâlnim astăzi, după prânz, în fața operei. Te sărut! Al tău pe veci, Mișu!" „Așa deci!", gândi fata în timp ce împăturea hârtia, apoi o ascunse în sân. În drum spre camera ei, se întâlni cu mătușa Mița.

— Didina dragă, de unde vii?

— De la cenaclul literar, mătușico! Cum, nu știai?

— Mincinoaso! Ai fost zărită de mână pe bulevard cu pricopsitul de Nae Dăscălescu, fiul celui care îi face zile fripte tatălui tău!

— Ei, și? Dacă el mi-i sortitul?!

— Fii atentă, neobrăzato, te voi spune părinților tăi! făcu madam Minciunescu hotărâtă.

— A, da? Iar eu voi spune tuturor că ieri după prânz te-ai întâlnit cu tata pe ascuns la operă. Sunteți amanți! zâmbi tânăra satisfăcută.

— Hahaha! Și cine, mă rog, te va crede pe tine, mucoaso?

— Am documentul! și îi flutură scrisoarea în față, împiedicând-o să o apuce. Mița se înroși imediat și îi propuse nepoatei să nu scoată niciuna o vorbă. Căzând

de acord, Didina își urmă liniștită drumul spre dormitor, iar mătușica ei alergă în biroul primarului:

— Am încurcat-o! Suntem morți. De data asta chiar am încurcat-o!

— Iar, Mițico? Iar te-a speriat Zora cu vreo altă poveste din ziar? spuse Lăcrimescu dezinteresat.

— Didina a aflat totul! A găsit scrisoarea ta de ieri. Am descoperit că se întâlnește pe ascuns cu băiatul lui Dăscălescu și am amenințat-o că o voi spune.

— Poftim? Didina mea cu umflatul ăla al lui Dăscălescu? Nu se poate!

— Iar cel mai rău este, suspină femeia, că m-a amenințat și ea pe mine că va arăta lumii scrisoarea. Suntem pierduți!

— Lasă, iubito, mă ocup eu de Didina. E doar o copilă. Zicând acestea, o sărută cu foc, moment în care intră madam Lăcrimescu disperată, făcând un scandal nemaipomenit.

— De neacceptat așa ceva! Propria mea soră… și izbucnește în lacrimi pufnind și trântind totul. Trădătorilor! Ingraților! Nu se poate! Cutremurător! Devastator! Mă sinucid!

— Stai așa, Zorițo, ai înțeles greșit. Nu e ceea ce pare, încercă Lăcrimescu să o liniștească.

— Taci! Trădătorule! Tu, primar al orașului, om de prestigiu, tatăl unei fete minunate, cum ai putut să faci așa ceva? Iar tu… sânge din sângele meu… Și trântea dosare și spărgea vaze. În toată agitația ei, îi pică din buzunar o scrisorică semnată: „De la al tău pe veci, Mitică”.

— Vai! strigă Mița. Ce e asta, soro? Cu Mitică?! Și începu să citească cu voce tare o mulțime de declarații de amor și promisiuni. În acel moment toți trei au început să râdă. Ce mai familie de prestigiu! Astfel de oameni

cu o morală îndoielnică sunt la conducere și în zilele noastre.

Încheind povestirea, un ropot de aplauze izbucni în clasă.

— Felicitări, Paula! O poveste minunată! se auzeau glasurile colegilor. Profesoara, însă, era de altă părere. Nervoasă nevoie mare, a răbufnit:

— Nerușinato! Cum ai putut să scrii asemenea mizerii! Ai nota 2 pentru azi! Treci în banca ta și să nu te mai prind cu asemenea îndrăzneală!

— Îmi cer scuze dacă v-am supărat cu ceva, domnișoară profesoară! Însă, nu înțeleg ce anume vă deranjează la lucrarea mea. Am spus ceva greșit? Am respectat toate indicațiile pe care ni le-ați dat.

— Ai plagiat! Asta ai făcut. Nimic nu e original din ce ai scris tu, fraze și nume furate din operele lui Caragiale. Nu e nimic inspirat, așa cum v-am spus eu, e PLAGIAT. Nici să nu te gândești că vei publica vreodată așa ceva în ziarul orașului, ne faci școala de râs! Zicând acestea, profesoara și-a luat lucrurile și a ieșit furioasă din clasă, fără să țină seama că ora nu s-a încheiat. Foarte grăbită, a ajuns la Primărie, cerând de urgență o întâlnire cu primarul orașului, pretextând contribuția liceului la ziarul local.

— E grav, dragă Ionică! Simt că suntem pierduți! Reputația și liniștea noastră se prăbușesc!

— Dar ce s-a întâmplat, scumpa mea? zise îngrijorat primarul, îmbrățișându-și strâns amanta.

— Nu cred că ne mai ține mult secretul. Una dintre elevele mele ne-a demascat. Mai știi tema pe care le-am dat-o, să facă o povestire inspirată din opere celebre; ea l-a ales pe Caragiale, iar tema este adulterul. A scris despre un fel de lanț amoros, cum că primarul unui oraș

își înșală nevasta cu sora acesteia, exact situația noastră, iar nevasta primarului îl înșală cu soțul surorii ei. Cum i-a trecut prin cap să scrie asemenea grozăvie! Crezi că bănuiește ceva?

— Liniștește-te, iubito! Asigură-te că textul nu va fi publicat în ziar și de fată ne ocupăm noi în caz că ar ciripi ceva! E tânără! S-ar încânta repede dacă i-am oferi vreo bursă, cu condiția să modifice textul ăla. Sunt sigur de asta.

Cu aceste cuvinte încerca să își liniștească domnul primar amanta, asigurând-o că totul va fi bine și nu vor fi demascați. Un lucru fatal a trecut cu vederea, însă: microfonul de pe biroul său era deschis, căci înainte să vină la el Mioara, se pregătea pentru ținerea unui discurs de interes public auzit în piața orașului, în școli și în alte instituții locale. Astfel, toată lumea a aflat despre adulter, ziarele au vuit, profesoara și-a cerut transferul la altă școală, iar primarul a trebuit să facă față unui divorț urât și mediatizat, dar nici prin cap nu i-a trecut să demisioneze. ■

Premiul al II-lea
Lucia Alexandra Caragiov, 16 ani, Liceul Tehnologic „Școala Națională de Gaz”, Mediaș

Sorina Rîndașu

în vârstă de 15 ani s-a născut în orașul Salcea din județul Suceava. În prezent este elevă în clasa a VIII-a a Școlii Gimnaziale „Aurelian Stanciu”, în orașul natal. Și-a descoperit pasiunea pentru literatură, mai cu seamă pentru poezie, în jurul vârstei de 10 ani. Printre premiile literare obținute se numără: Premiul I la festivalul-concurs județean de poezie „Nichita în luna lui Marte”, Vatra Dornei; Premiul al II-lea la concursul județean de poezie „Ion Cozmei”, Suceava-Călinești Cuparencu; premiul al III-lea la concursul interjudețean de poezie „Numai poetul...”; premiul al II-lea la concursul național „Radu Stanca – pașii poetului prin burgul medieval” și altele.

Mircea C, tea&love

Era o sâmbătă de august absurd de rece, iar eu mă plimbam pe malul mării. Priveam valurile frivole care se spărgeau unul de altul, parcă bându-se reciproc. Sfârșitul acestei veri îl așteptam de ceva vreme. Nu știu din ce cauză, existența niciodată nu mi-am bazat-o pe motive. Doar voiam să se sfârșească; de la moartea mamei și de la plecarea fratelui meu nimic nu mai era la fel. Auzeam certuri colerice zilnic, deci simțisem nevoia să evadez. Norocul meu: faleza mării la douăzeci de minute și eu capabilă să mă plimb până mi s-ar rupe picioarele. De s-ar rupe din nou…

Așa dusă de gânduri pe undeva, încât nici nu mai știam de mine, simt cum cineva mă trage sfios de mână. O clipă mi-am imaginat că e mama, dar gândul ăsta s-a spulberat al naibii de repede odată cu un copilaș care

arunca scoici între valuri. M-am întors cu repeziciune și-am văzut un bărbat cu trăsături oarecum cunoscute mie. Aducea foarte mult cu Cărtărescu și asta m-a făcut să mă topesc pe interior, învăţasem cum. Asta și ochii lui care erau mai strălucitori decât era marea în lumina aceea. Părul îi tremura în vântul de seară. Îmi amintesc de ceea ce-mi zicea profesoara mea, care fusese eleva lui Cărtărescu: „Era timid ca un copil, însă în ochii lui vedeai și vitrine și stele și luceferii pe care nici Eminescu nu-i găsise în ceruri". Acum mă holbam la un necunoscut, căutând în el un scriitor de care eram îndrăgostită iremediabil încă din copilărie. Aș fi putut să-l privesc încontinuu și tot aș fi găsit ceva nou, un gest măcar pe care să-l schițeze instinctiv. Brusc parcă și-a amintit de cine sunt, deschide gura și-mi spune:

— B-bună. Marta, corect? Fostă atletă de performanţă.

— În persoană. Cine e cel care întreabă, aș vrea să știu.

— Sunt… (și cu dezamăgire nu-mi amintesc numele lui, însă se potrivea personalităţii. Era ceva remarcabil.) Sunt regizor de film și te-am remarcat. Ți-am remarcat unduirea, grația, frumusețea. Ochii tăi par s-ascundă multe, știi? Ce-aș vrea eu e să-ți fac o propunere. Lasă-mă să trag niște cadre cu tine. În orice zi ești disponibilă. Trăsăturile tale ar avea impactul pe care noi îl aşteptăm din partea audienţei de ceva vreme.

Și-am acceptat după ce am auzit tot ce avea de spus. Să-mi destăinui povestea, fie și în cadrul unui film, ar fi fost dureros, însă m-ar fi golit de greutatea pe care o car cu mine de la accidentare.

Mi-a povestit multe altele, despre convingerile sale despre lumea secolului 21, despre visurile măreţe pe care le are și despre conexiunea sa cu lumea filmului,

pe care a observat-o încă din copilărie. M-a luat de braț și ne-am plimbat ore în șir prin nisipul udat de valuri, ce părea mai degrabă cenușiu. Omul acesta îmi stârnea o curiozitate flămândă. Nu despre film, nu despre Cărtărescu. Despre el.

Se porni o ploaie caldă. O ploaie fierbinte. Dacă el n-ar fi stat chiar atunci lângă mine, jur că m-aș fi aruncat în savoarea mării numaidecât. Așa îmbrăcată cum eram, deși știam că odată ce-am să intru pe ușa casei, femeia aceea pe care tata o iubea nebunește în mod inexplicabil m-ar fi înjosit. Știu exact de unde ar fi spus că vin și ce i-ar fi spus tatei că fac. Dar nu mi-ar fi păsat.

M-aș fi aruncat în apă și l-aș fi întrebat pe Dumnezeu de mama. Dacă nu mă primește lângă ea, să-i arăt o treime de piruetă în aer, nimic mai mult. Însă el era lângă mine, și mi-a spus ceva ce mi-a umplut sufletul de lumină mai mult decât ar fi făcut-o monologul meu în fața divinității:

— Lasă-mă să-ți fiu umbrelă!..

Apucându-mi cu o neliniște călduroasă încheietura mâinii, mă duce după el. Nu zic niciun cuvânt. După cinci minute amărâte de tăcere și de ploaie, o ploaie din aia care m-ar trimite în brațele lui Nichita Stănescu, ajungem într-o ceainărie.

Ironic, sau poate voia lui Dumnezeu, numele instituției era „Mircea C, tea and love".

Pot spune doar că aceea a fost ziua în care m-am îndrăgostit de ceai, de ploaie, de film și de el. Mai ales de el. ■

Premiul I
Cătălin Alb, 16 ani, Colegiul de Arte „Sabin Drăgoi”, Arad, județul Arad

Adela Maria Tudose

s-a născut la 15 august 2001 în Ploiești. Este elevă în clasa a X-a la Colegiul Național „Mihai Viteazul” Ploiești. A făcut balet de performanță timp de 11 ani, iar acum participă la dezbateri academice, fiind debater în cadrul Asociației Române de Gândire și Oratorie (ARGO). A început să scrie la vârsta de 7 ani, compunând poezii pentru aniversările mamei și bunicii ei. În timp, a renunțat la a mai scrie poezii și a început să scrie proza (în special descrieri de natură). În 2016, la vârsta de 14 ani, a participat la Concursul Național „Octavian Goga sau Ecoul cântecului pătimirii noastre în mileniul III”, ediția a VII-a, unde a câștigat premiul al doilea la secțiunea proză. Un an mai târziu a participat la Concursul Național „Cele mai frumoase poezii de dragoste ale adolescenților”, organizat de Clubul UNESCO-Adolescenții, unde a luat mențiune cu poezia „Corpuri efemere” – a doua poezie scrisă după o pauză de 5 ani.
Deși cel mai recent premiu obținut a fost în cadrul unui concurs de poezii, obișnuiește să scrie mai mult eseuri și proză scurtă, rezultatul fiind blogul (http://phrenesis-blog.blogspot.ro) pe care l-a început în 2016. Aici scrie o parte din trăirile ei sau gânduri despre lume. Este locul în care se retrage pentru a evada din viața zilnică și pentru a-și mărturisi sentimentele.

Fata din oglindă

Stăteam. Eram pe o pătură în mijlocul grădinii, înconjurată de foi pline de roluri, și mă gândeam la modul în care reușisem să mă îndrăgostesc. Îi desenam contururile feței cu fiecare ocazie pe care o aveam, îi conturam trăsăturile fine, dar ascuțite în fiecare zi. Ea era fata aia de care mulți s-ar îndrăgosti; de care și eu am făcut-o într-un final.

Ea este o imagine interioară a ceea ce gândesc, o multitudine de pixeli într-o formă modelată de trăirile mele.

Ea este personalitatea mea ascunsă, hologramа creată de mine pentru a avea un model. Și, totodată, ceea ce un singur om a putut citi.

Îmi aduc aminte că am creat-o într-un fel opus mie: să fie directă, dar să păstreze misterul în vorbe, să fie prietenoasă și dulce, dar să-și păstreze verticalitatea, să poată spune orice și oricum fără regret, să nu-i fie frică și să reușească pe cont propriu împotriva a ceea ce spun ceilalți. Să fie acea persoană adorată de toți, dar nimeni să nu o cunoască.

Ea înțelege totul și îl percepe diferit, are propriile opinii și argumente solide, urmărește din umbră, nu iese în evidență, dar știe mereu ce să spună.

Are un chip sculptat, a cărui frumusețe nu este una specifică, și pielea de culoarea laptelui. Sunt trăsături ce îi scot în evidență fermitatea ochilor pământii și secretele din interiorul lor. Șuvițele ondulate îi conturează claviculele și omoplații. Toate arată ca o perfectă îmbinare a unor piese de puzzle care nu se potrivesc.

Este un înger al nopții și un demon al dimineții, pasionată de crimă, mister, istorie și cunoaștere, o războinică solitară și însetată de iubire.

Uneori mai reușesc s-o văd doar în oglindă. A fost rolul meu preferat. Îmi evidenția detaliile până la oase, detalii pe care nici până atunci nu le mai văzusem la mine. Mă îndrăgostisem pentru prima dată de mine și sentimentul acesta îmi oferea o senzație de plinătate mai mare decât oricare alta pe care mi-o putea oferi același sentiment pentru altcineva.

M-am întors în prezent, la foaia mea și grădina din jurul meu. Deși nu mă mai regăseam ca fiind acea ființă din trecut, acel personaj din trecutul meu pe care l-am prezentat în fața lumii pe o scenă, încă mă simțeam îndrăgostită de mine. Nu în modul egoist, care ar fi devenit

narcisist, dar în modul în care doar eu îmi puteam oferi asta.

Era diferit. Cicatricile mele nu spuneau povești pe care voiam să le uit, conturau faptul că am reușit să trec peste momente critice; cu greu. Mâinile mele aspre care nu puteau oferi o atingere fină erau dovada unui început jos și a unei munci grele; chiar dacă aveau să rănească superficial pielea altei persoane. Coregrafiile mele, toți pașii de dans, miile de personaje pe care le-am îmbrăcat: niciodată n-au ieșit perfect, era loc de mai bine, dar pentru restul lumii a fost de ajuns, așa că trebuia să fie și pentru mine, nu să mă autopedepsesc. Înălțimea mea și formele nedemne de un model m-au făcut să mă simt insuficientă, dar, aici și acum, ele sunt partea mea cea mai complexă, și indiferent de ce dimensiuni ar avea ele aș rămâne în continuare una dintre ființele frumoase ale Pământului. E o iubire de sine, pe care nimeni nu ți-o poate crea.

Și încă sunt aici. Și încă iubesc ce am făcut, pentru că m-a creat pe mine, ființa de care sunt îndrăgostită înaintea oricui altcuiva. Și cred că ar trebui să te iubești pe tine ca să-i poți lăsa și pe ceilalți s-o facă.

Știu că există cineva care te iubește pentru toate eșecurile tale la fel de mult cum o fac și pentru reușitele tale. Știu că și tu îl iubești la fel de mult. Dar ce-ar fi, ca tu, să te îndrăgostești de tine mai înainte de a o face de altcineva? O să rămâi surprinsă de efectele pe care le poate avea.

Și totuși, el a reușit să vadă asta în mine înaintea oricui. A scris rolul după mine; m-a scris pe mine. ■

Premiul al III-lea
Cristian Popescu, 14 ani, Școala Gimnazială „Theodor Costescu”, Drobeta-Turnu Severin, județul Mehedinți

Diana Vlasa

(n. 2000) este elevă la Liceul Vocațional de Artă, Târgu Mureș.
A mai publicat proză scurtă online în *Revista de Povestiri* și *Literomania*. A participat în 2017 la cursul de jurnalism de artă susținut de *Art Encounters* și scrie ocazional articole pentru societatesicultura.ro.

Breathe / Poveste cu fantomele care ți se așază noaptea pe piept

Înghesuială. Nevoie de aer. Greutate.

Îmi simt corpul apăsat de salteaua patului. Toate lucrurile din cameră sunt albastre. Albastru-închis, care începe să se dilueze într-un alb ceţos. Trebuie să fie vreo 5 dimineaţa. Mă trag afară din pat, fac doi paşi până în mijlocul camerei şi mă întorc. Printre aşternuturi sunt trei colege din clasa mea. Toate patru înghesuite în patul meu de o persoană. Asta mă apăsa.

Ies în hol şi închid uşa după mine. Merg legănat, cu picioarele lipite de gresia rece. M-a cuprins senzaţia aceea totală de frig pe care o am de fiecare dată după ce mă trezesc. Lumina albastră de dinainte de răsărit nu ajută.

Nu-mi amintesc să le fi deschis ușa colegelor mele. Nu îmi amintesc să fi sunat la ușă. Mă gândesc dacă fusesem beată cu o seară înainte. Dar nu. Doar obosită. Mă pusesem în pat devreme.

În bucătărie e plin – pe masă și pe jos – de piese lego, dar numai în culori de fete și cărți de joc cu prințese împrăștiate peste tot. Fuseseră colegele mele bete? Foarte probabil. Încep să strâng toate lucrurile și le duc în camera de oaspeți, acolo unde sunt depozitate jucăriile mele vechi.

Le-a lăsat mama înăuntru, că le cunoștea. Erau bete și nici nu s-au băgat direct în pat. Au început să se joace. Mama se duse înapoi în camera ei, la somn. Le-a lăsat singure. Au făcut dezordine, li s-a făcut somn și au venit să doarmă cu mine. Nu în sufragerie, nu în camera de oaspeți. Cu mine. Mă mir că nu m-am trezit în toată acea posibilă agitație. Mă mir că nu m-a trezit mama. Că nu m-au trezit ele ca să ne jucăm împreună.

Termin de făcut curat și atunci ajunge și mama în bucătărie. Se apucă să-și facă o cafea, ca să poată pleca după la lucru. Tata iese din cameră direct îmbrăcat, merge direct în sufragerie, direct în fața televizorului, direct expus știrilor.

Stau pe un scaun în bucătărie și aștept. Să se facă pe bune dimineață, să îmi zică cineva ceva despre prezența colegelor mele, să se trezească vreuna dintre ele. Oare totuși le deschisesem eu și nu-mi mai aminteam?

Mama începe să pună masa pentru micul dejun. O pregătește pentru multe persoane. Aduce masa de călcat, pune o față de masă peste ea și o așază în prelungirea mesei. O ajut s-o potrivească, pune două farfurii pe ea și mă întreb ce dracu' face.

Vin și fetele în bucătărie, iar mama pleacă. Mă uit la ele confuză, derutată, cu ură.

În urma lor vine un tip pe care îl știam din vedere din liceu.

Nu-mi dau seama din ce cameră a ieșit. Vine și se sprijină de blatul bucătăriei. Mă uit la el, îmi mijesc ochii și încerc să-mi dau seama de unde a ieșit. Se aude ușa. Mă întorc. Din camera mea ies două sau trei fete, nici nu văd câte, pe care le știu tot din liceu pentru cât de fițos se îmbracă. Iese după ele un tip din liceu cu care m-am culcat odată când eram beată. Mai ies doi, tot din liceu, pe care îi știu și mai puțin de atât.

Imposibil să se fi înghesuit atâția la mine în cameră. În patul meu. Cu mine în pat. Peste mine. Sub mine. În mintea mea.

Mama și tata se uită la știri în sufragerie și nu zic nimic.

Masa din bucătărie e așezată ca pentru un parastas pentru toate persoanele care ies din camera mea, din pat.

Ce dracu' s-a întâmplat azi-noapte? Cum v-ați putut gândi să aduceți atâția oameni la mine? Nu v-ați gândit că aș avea probleme cu ai mei?

Dacă ne-am fi dus în altă parte, lumea ar fi râs de noi la cât de bete eram.

Ah! Am înțeles. Nu era vorba de mine sau de câți oameni pot fi așezați peste mine fără să mă trezesc. Îmi mut perna de cealaltă parte a patului, ca și cum aș inversa polii. Era vorba despre ele.

Am nervi. Fierb. Mi-e teamă de ce o să zică părinții mei, care nu zic nimic atâta timp cât merge televizorul.

Mă încalț cu o pereche de tenișI și ies afară în pijamale.

E soare și mult asfalt cald. Nu pot să respir nici atât. Nu mai e albastră lumina. Trag aer în piept. Tare.

Dacă ar fi știut cu câți oameni am dormit în pat fără să-mi dau seama, lumea ar fi râs de mine. ■

Cuprins

Andreea-Mădălina Balea
Gânduri nocturne / 7

Ana Cernea
Cu gândul la Diana / 13

Vlad-Cristian Dragne
Istoria cutiei / 17
Moțul negru / 23

Denisa Lepădatu
Visuri la microscop / 31
Lumea pe dos / 38

Elena Macsim
Cursul apei / 45

Elena Olaru
Lanțul amoros / 51

Sorina Rîndașu
Mircea C, tea&love / 59

Adela Maria Tudose
Fata din oglindă / 63

Diana Vlasa
Breathe / Poveste cu fantomele care ți se așază noaptea pe piept / 67

Palmaresul oficial al Concursului Național „Cele mai frumoase povestiri ale adolescenților”

Premiul I

Vlad-Cristian Dragne, clasa a X-a, Colegiul Național „Sfântul Sava”, București

Denisa Lepădatu, clasa a IX-a D, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Galați, județul Galați

Elena Olaru, clasa a XI-a C, Liceul Teoretic „Nicolae Bălcescu”, Medgidia, județul Constanța

Premiul al II-lea

Ana Cernea, clasa a VII-a „Prințul Ștefan”, Liceul Pedagogic Ortodox „Anastasia Popescu”, București

Elena Macsim, clasa a XI-a, Colegiul Național „Mihai Eminescu”, Botoșani

Sorina Rîndașu, clasa a VIII-a, Școala Gimnazială „Aurelian Stanciu”, Salcea, județul Suceava

Premiul al III-lea

Andreea-Mădălina Balea, din Lipănești, clasa a X-a B, Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza”, Ploiești, județul Prahova

Adela Maria Tudose, din Boldești-Scăeni, clasa a X-a S, Colegiul Național „Mihai Viteazul”, Ploiești, județul Prahova

Diana Vlasa, din Reghin, clasa a XI-a, Liceul Vocațional de Artă, Târgu Mureș, județul Mureș